

ninger, der ere faldne her ved Sagens første Behandling, maa jeg forbeholde mig at udtale mig nærmere, naar jeg ser dem formulerede som Endringsforslag. Det gælder navnlig et Par af de Ting, den ærede sidste Taler har fremhævet, især det, han kaldte Bestemmelser imod at omgaa Reglen om, at man ikke ved Kontrakt kunde forpligte sig til Eksekution ved at benytte Forligsformerne — saaledes forstod jeg ham. Det er noget, som jeg aldeles ikke er imod; hvis der kan stilles et Endringsforslag i den Retning — det er nu ikke saa ganske let, tror jeg — saa maa den ærede Taler ikke tro, at jeg er en Fjende af det, eller at det skulde møde nogen Uvilje fra min Side. I øvrigt maa vi jo erindre, at denne Sag har en lang Historie, og mange af de Spørgsmaal, der ere blevne bragte frem, og som man mere eller mindre har undret sig over, ere kun Ting, som mange Gange have været for i dette Ting. Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, har jo nærmest være rettet paa, saa vidt muligt at forsjone de forestillige modstaaende Anstuelser, som have gjort sig gældende, for dog at opnaa noget, som kunde anses for Vættelser i Henseende til Brugen af Forligskommissioner. Det gælder jo navnlig om den i Dag saa meget omtalte § 5, som handler om Sagsførernes Afgang til Forligskommissionen. Det vil nu erindres, at for adskillige Aar siden var det oprindelig fra min Side foreslaet, at der ikke skulde være noget Forbud imod, at Sagsførerne mødte. Dette mødte paa den anden Side stærkt Modstand i dette Ting, og det Resultat, man kom til i § 5, 1ste Stykke, var i Virkeligheden den Gang et Kompromis mellem de modstaaende Anstuelser, et Kompromis, som for øvrigt, forekommer det mig, ogsaa meget godt lader sig begrunde. Jeg tror nemlig, at den Betragtning, som man ansaa for mest sikket til at motivere det, var den, at det er Forligsinstitutionens Mening, at Forligsmæglerne som Medborgere og som Folk, der ere kendte paa Stedet, og som følge deraf ogsaa i de fleste Tilfælde forudsættes at kende Sagens Parter, ville kunne udøve en personlig Indflydelse paa deres Medborgere i Retning af at overtale dem til Forlig og fraraade dem Proces. Men denne personlige Indflydelse, som Forligsinstitutionen forudsætter, gif man ud

fra, kunde ikke antages at ville spille nogen Rolle i København paa Grund af de her værende store Forhold. Denne Faktor, som man ved Forligsinstitutionens Indrettelse utvivlsomt har lagt betydelig Vægt paa, og ogsaa i nyere Tider har lagt megen Vægt paa, navnlig ved den Forandring, der foretoges ved Lov af 4de Marts 1857 med Hensyn til Forligskommissionens Indretning, har man ment, endnu spillede sin Rolle uden for København og derfor skulde have Lov til at virke der. Derimod er man gaaet ud fra, at her i København var det for intet at regne, hvad der kunde bygges paa denne Betragtning. Derfor har man ment, at man her i København kunde give efter for den naturlige Fordring, at der ingen Indskrænkning skulde bestaa for, af hvem man lod sig repræsentere i Forligskommissionen. Det er derfor blevet givet frit her i København, medens man har ment, at uden for København var det vigtigt væsentlig at holde fast paa, at der kunde komme en Forhandling i Stand mellem Forligsmægleren og Parterne selv. Man gif ud fra og vistnok med Føje, at dette ikke vilde ske, hvis Sagsførere kunde møde; naar derimod deres Møde var udelukket, vilde det dog blive Reglen, at Parterne mødte selv, og at saaledes denne Jaen dem i Tale, som Forligslovgivningen har lagt Vægt paa, bliver til Realitet. Det vil altsaa ses, at det, der staar her i Paragraffens første Stykke, ikke indeholder nogen som helst For nærmelse imod Sagsføreren. Der kan tænkes mange Grunde dertil, jeg har tilladt mig at nævne en Betragtning, og det ærede Medlem fra Stubbeløbing (M. S. Larsen) har nævnt en anden, som ogsaa har sin Betydning. Det blev i Forbindelse hermed berørt, at man her i København havde en Fordel, som det kaldtes, derved at Dommeren mæglede Forlig i mindre Gældsager ved Gældskommissionen, og det kunde være værdt at overveje, om man ikke skulde forsøge paa at opnaa noget lignende uden for København. Derved kom Forligsmæglingen til at lægges i Hænderne paa en sagkyndig Mand, som ved og ser, hvorledes Sagen vilde stille sig, naar det endelig skulde komme til Proces, og hvad der kunde vindes eller tabes for de enkelte og som følge deraf skulde han med mere Virkning kunne mægle Forlig. Jeg